

kommissionen i sin Tid havde fremsat. Det er det, som principalt foreslaas under Ændringsforslag Nr. 46. Men vi have tænkt os Muligheden af, at det høje Ting kunde have Betænkelighed ved at gaa denne Vej, og derfor have vi subsidiært under Ændringsforslag Nr. 47 gjort et Skridt, som fører ud over saa godt som alle Vanskeligheder. Det har kun en formel Betænkelighed, og det er den, at vi derved gøre et Skridt tilbage fra, hvad hvad man gjorde i 1863, da man opgav Næringsskatten. Vi foreslaa nemlig at indføre en Næringsskat, men vel at mærke alligevel paa en helt anden Maade, end Tilfældet var, da vi tidligere havde Næringsskatten. Den Gang blev nemlig Næringsskatten paalagt alle næringsdrivende i Kommunen, men de betalte tillige personlig Skat, og der blev ikke ved Beregningen af denne taget Hensyn til deres Næringsskat. Her foreslaa vi, at enhver næringsdrivende, der driver bunden Næring i en Købstad eller paa Landet, skal betale en Næringsskat, som fastsættes af de almindelige Myndigheder, og naar det er sket, skal den, der bor i Kommunen og betaler personlig Kommuneskat, have Næringsskatten afkortet deri. De, der bo uden for Kommunen, og som altsaa ere de, vi egentlig ville ramme, skulle naturligvis ikke betale baade personlig Skat i Opholdskommunen og Næringsskat i den Kommune, hvor de drive Næring, men de kunne ogsaa afkorte den paalignede Næringsskat i den Kommune, hvori de opholde sig, dog saaledes, at de ikke kunne afkorte mere i den dem paalignede personlige Skat, end de i deres Opholdskommune vilde være blevne beskattede af den Indtægt, hvorefter de ere satte i Næringsskat i den Kommune, hvori de drive Næring. Der sker altsaa i Virkeligheden ingen Uret, og naar man har indvendt derimod, at det kan i mange Tilfælde være vanskeligt at sige, hvad vedkommende vilde være beskattet af i sin Opholdskommune af den Næringsskat, han har i en anden Kommune. Navnlig naar det er i en Landkommune, hvor man ligner efter Formue og Lejlighed, eller som de Folk, der ikke ynde denne Ligningsmaade, kalde det: paa bedste Beskub, er det jo altid lidt vanskeligt at sige, hvad han vilde være bleven sat i personlig Skat af i Kommunen af den Indtægt, han har haft af sin Næring. Det maa imidlertid være Kommunens Sag at godtgøre, at han ikke er berettiget til afdrage det fulde Beløb, som han er sat i Næringsskat af,

og for at ikke dette Beløb skal kunne skrues op til en urimelig Højde, have vi ment, at Næringsskatten i alt Fald ikke bør overstige 3 pCt. af den Indtægt, som den paagældende Næring maa antages at have givet i det paagældende Aar. Det har man gjort, fordi den paagældende jo i mange Tilfælde opholder sig i en Kommune, hvor Skatten maaske er højere end 3 pCt., og han skal da alligevel ikke kunne afkorte sin Opholdskommune mere end 3 pCt., men ogsaa fordi det er saadan nogenlunde en passende Gennemsnitsprocent af den Indtægt, som en Mand har i en Kommune. Naar jeg skulde sige, hvad jeg for mit eget personlige Vedkommende vilde anse for at være det ønskeligste, vil jeg sige, at jeg vilde foretrække Indførelsen af en Næringsskat af den Beskaffenhed som den her nævnte, som det naturlige, for det har været en stor Fejl, at man i sin Tid hævede den. Det er en naturlig Skat, som er indført og gælder i alle andre Lande, gennemført paa forskellig Vis, men den eksisterer alle Vegne; den have vi fuldstændig hævet, og jeg tror, at naar man vil erindre dette, at man ikke beskatter to Gange, en Gang af Personen og en Gang af Næringen, men lader Næringsskatten blive udlignet eller afkortet i den personlige Skat, saa rammer man i Virkeligheden det rette. Der er imidlertid en vis Klasse af næringsdrivende, som det jo vil have Vanskelighed at gøre den sidste Bestemmelse anvendelig paa, og det er navnlig Aktieselskaber, idet disse Afgiftsbestemmelser jo overhovedet skulle være gældende ikke blot for Personer, men ogsaa for Aktieselskaber. Der vil det i mange Tilfælde have sine Vanskeligheder at sige for et Aktieselskab, som maaske driver Forretning i forskellige Kommuner, ja ogsaa for selve Aktieselskabets Bestyrelse, hvor megen Indtægt, de have i den ene Kommune, og hvor megen i den anden Kommune, og derfor mene vi, at i saadanne Tilfælde, hvor et Aktieselskab samtidig driver Forretning i flere Kommuner, maatte Aktieselskabets Bestyrelse kunne forlange, at dets Næringsskat fastsættes undet et for samtlige Næringer og fastsættes paa det Sted, hvor Hovedkontoret og Hovedforretningen er, og at da Fordeelingen mellem de forskellige Kommuner, hvori Næringen foregaar, foretages administrativt, overensstemmende med de Regler, som fastsættes af Indenrigsministeriet. Derved vil, dermed er jeg overbevist, ikke nogen Kommune blive forfordelt, men Indenrigsministeriet vil være i Stand til,